

oriteres højt. Der, hvor man så kan sige, at uenigheden opstod, var med hensyn til, hvordan vi så skulle foretage den prioritering.

Det glæder mig også, at ministeren kan oplyse, at man nu har opnået konsensus og en aftale med Amtsrådsforeningen, og det glæder mig også, at der er blevet afsat midler til at uddanne ekstra hygiejnesygeplejersker.

Det, der ligesom gik igen i flere af talerne og også fra Venstres ordfører, var, at hygiejne skal være en integreret del af sygehusbehandlingen, og at det også skal foregå lokalt. Jamen det, der netop er formålet med forslaget, er, at man lokalt bruger de standarder, som er udarbejdet, og dermed får dem indarbejdet på de lokale sygehuse som en helt integreret del. Så det kan vi bestemt ikke være uenige i.

Det er også blevet nævnt, at det måske er lidt underligt, at Socialdemokratiet, som har siddet ved regeringsmagten i så mange år, ikke har gjort noget ved det. Det har Socialdemokratiet rent faktisk, i og med at vi tog initiativ til at afsætte midler til at få lavet et udvalgsarbejde, hvor der har siddet 100 af de ypperste hygiejneeksperter i Danmark, som har udarbejdet de her standarder.

Jeg meddelte faktisk allerede inden valget, at Socialdemokratiet ville tage initiativ til at komme med et forslag, og når forslaget kommer nu, er det netop på baggrund af, at både Statens Serum Institut og Dansk Standard er bekymrede over, at det meget fornemme arbejde, som man med midler fra Sundhedsministeriet havde iværksat, ikke så ud til at bære frugt på de enkelte sygehuse, netop fordi der er den opfattelse, som vel også i langt de fleste tilfælde er rigtig, at det er aftalebaseret med staten, og at det er meget lidt, vi går ind og lovgiver os ud af.

Men når vi ser, at de her standarder nu har ligget i en del år, og at det er meget lidt, der er sket, har Socialdemokratiet vurderet, at det nu er på tide, at vi går ind og siger: Det går for langsomt, det er alt, alt for mange mennesker, der bliver berørt af at ligge på sygehuset og bliver endnu mere syge. Derfor er vi nødt til ved lov at sige, at nu skal vi have indført nogle fælles standarder.

Derfor er det ikke rigtigt, at der ikke er sket noget, men det er rigtigt, at det er en ændring, og det er rart, synes jeg, at også Amtsrådsforeningen har udtalt sig positivt om det her.

Der er ingen tvivl om, at når vi ser på selve undersøgelsen, at patienter i gennemsnit kommer til at ligge 7 ekstra sengedage, og at det er

omkring 80.000, der bliver berørt af det, så kunne man måske også få det her indarbejdet i regeringens mantra om, at vi skal gøre noget ved ventelisterne. Ikke nok med, at folk ligger unødigt i sengene, de optager også de lægers, som vi ikke har for mange af, tid, som kunne bruges væsentlig bedre.

Derfor er mig ubegribeligt, at vi en gang imellem, når vi snakker sundhedspolitik, ikke vil lytte til eksperterne. På andre områder bruger vi megen tid herinde i Folketinget på at fremsætte forslag på baggrund af eksperternes indstillinger. Her har vi et ekspertudvalg, som det alligevel ser ud til, at man ikke fra regeringens side ønsker at benytte sig af.

Kl. 17.45

Jeg skal alligevel sige tak for den positive tilslutning. Vi vil selvfølgelig i udvalget bede om en nøjere uddybning af den aftale, som ministeren her sagde var indgået, og vi vil også spørge: Hvad er tidsterminerne? Hvad hvis man oplever, at der ikke rigtig sker noget, hvilke redskaber har vi så i Sundhedsudvalget?

Jeg håber, at forslaget kan blive endnu mere uddybet i udvalget, og jeg ønsker også meget at få redegjort lidt nærmere for den norske model. Så på den baggrund håber jeg på et konstruktivt udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 159: Forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse og lov om ligestilling af kvinder og mænd. (Servicestrategi, udfordringsret m.v.).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 15/3 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Gudrun Laub (V):

Lovforslaget om servicestrategi og udfordringsret er en del af regeringens plan om at få en bedre vækst, fornyelse og velfærd i den kommunale sektor.

Det første led i loven er bestemmelsen om servicestrategi, hvor der skal laves en egentlig redegørelse for, hvilken strategi kommunen vil anlægge. Det betyder så, at alle kommunalbestyrelsesmedlemmerne må ind og hver især tage stilling til, hvordan de forholder sig til spørgsmåle om udbud og udlicitering, og de må vedtage en egentlig strategi på området. Det skal ske inden for det første år, efter at den nye kommunalbestyrelse er tiltrådt.

Det er forpligtende, at man på den måde er nødt til at tage stilling til, hvad man vil gøre, og samtidig kommer næste led i lovforslaget om udfordringsret: Private kan give et tilbud til kommunen om, at en eller anden opgave kan vi klare bedre og billigere. Så er kommunen derefter forpligtet til at tage sådan et tilbud alvorligt, og det er igen med til at give en større ansvarlighed for kommunalpolitikerne.

For ikke at skaffe alt for meget unødvendig administration er der indføjet nogle bestemmelser om, at det skal være seriøse tilbud. Man kan altså ikke komme med nogle tilfældige tilbud. Det skal være sådan, at det har en vis størrelse, og den, der giver tilbuddet, skal være i stand til at udføre det både teknisk og økonomisk på forsvarelig måde.

Men efter forslaget har kommunalbestyrelsen derefter pligt til at foretage en sammenligning af det tilbud, der kommer som en udfordring fra en privat, og sammenholde det med den måde, opgaven bliver løst på i forvejen. Det er med til at give inspiration og udfordring til kommunerne, og sammen med servicestrategien får man dermed en mulighed for at få en udvikling i kommunerne, som forpligter kommunalbestyrelsen til at gennemtænke sin opgaveløsning.

Denne servicestrategi og udfordringsret bliver så ved det tredje led i lovforslaget til noget, som er forpligtende, nemlig at der skal udarbejdes en redegørelse for, hvordan man har løst opgaverne, og hvordan man har forholdt sig til de tilbud, der er givet i kraft af udfordringsretten,

og om man har fulgt den strategi, man har lagt. Det skal kommunalbestyrelsen gøre op. Det vil igen sige, at alle kommunalbestyrelsesmedlemmerne skal tage stilling til, om de nu faktisk har overholdt den strategi, de har lagt. Det skal de gøre inden tredje kvartal i det år, der er valg. Det vil sige, at det er lige op til valget, hvor borgerne får mulighed for at tage stilling til, om kommunen gør det, den har lovet.

Fjerde led er ligestillingsredegørelsen. Ligestillingsredegørelserne skal fremover sendes direkte til ligestillingsministeren i stedet for som nu til indenrigsministeren.

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg ville have stor sympati for det, hvis man virkelig mener noget med det, men jeg vil gerne spørge fru Gudrun Laub: Hvis en kommune f.eks. har en privat til at udføre en opgave, hvorfor kan en anden privat så ikke byde ind på opgaven, hvis den anden private kan gøre det både billigere og bedre? Hvorfor kan kommunale fællesskaber ikke byde ind? Der er rigtig mange kommunale selskaber. Der er kommuner, som har udbudt mere end 50 opgaver. Hvorfor kan kommunale fællesskaber ikke give tilbud på opgaver? Hvorfor er det kun private, der kan give tilbud på opgaver?

Så vil jeg godt spørge fru Gudrun Laub: Man snakker rigtig meget om bureaukrati, og jeg hørte hr. Kim Andersen tidligere i dag, hvor han sagde, at Venstre ikke ville være med til noget som helst, der har med bureaukrati at gøre. Mener fru Gudrun Laub ikke, at det her er bureaukratisk?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Det er jo ganske udmærket, at det er private. Man må jo også begynde et sted. Hvis det er sådan, at det måske var en idé, at man ville have andre kommunale til at byde, så kunne man måske overveje det. Det kunne jo være, at Socialdemokratiet så ville være med på det her lovforslag.

Det her er i hvert tilfælde noget, som kan være til inspiration, og det er jo stadig væk i respekt for kommunernes selvstændighed. Det er kommunalbestyrelsen, der selv bestemmer, om den vil eller ikke vil. Og Venstre støtter forslaget.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Det er jo ikke så overraskende, at Venstre støtter forslaget, det vil jeg sige.

De høringssvar, der foreligger, siger, at det her altså godt nok vil blive noget omfangsrigt, og at det vil blive ret dyrt, og at det vil blive vanskeligt at holde inden for de rammer, der ligger. Mener Venstre, at Venstre overhovedet har forstået, hvad det her handler om?

Det andet, jeg godt vil spørge om, er: Hvorfor er det lige nøjagtig sådan, at man vil have en redegørelse for de her forhold i tredje kvartal i valgåret? Skyldes det andet, end at man ønsker at få noget valgflæsk ud til borgerne? Er det dét, der er begrundelsen for det?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hr. Arne Toft spurgte fru Gudrun Laub, om ikke det her var et umådelig bureaukratisk forslag, og det synes jeg jo ikke rigtigt, at vi fik noget svar på. Nu kan jeg ikke huske, om fru Gudrun Laub var med til Amdrårdsforeningens generalforsamling, hvor Kresten Philipsen, der var formand for Amdrårdsforeningen indtil for en uges tid siden, meget præcist i sin beretning på bestyrelsens vegne – så vidt jeg har forstået på en enig bestyrelsens vegne – sagde, at det her bare ville være noget, der ville stjæle de ressourcer, som amterne har til at sørge for, at borgeren kan få en ordentlig service. På tilsvarende måde ser vi jo også, at kommunerne har den samme opfattelse.

Hvad tror fru Gudrun Laub, at der kommer ud af det her? Er det her bare et ideologisk forslag for at få noget privatisering igennem? Hvilket grundlag skal man byde på, vil jeg spørge fru Gudrun Laub? Man aner jo ikke, når man som privat skal byde, hvad det er, man skal byde på. Hvordan kommer der noget som helst fornuftigt ud af det her?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

For at tage det sidste først: Der er jo nok ikke nogen, der giver sig til at byde på noget, som de ikke ved noget om. Det er jo netop, for at private kan få mulighed for at komme ind på banen med nogle ting, som de er gode til. Det, jeg forventer, der kommer ud af det, er inspiration og nytænkning; at man virkelig får gennemgået de opgaveløsninger, man har i kommunerne, og hvor man i kommunerne så overvejer, om der er

mulighed for at løse opgaverne, så det bliver bedre og billigere.

Kl. 17.55

Med hensyn til at nogle har forstået, at det er besværligt, så ligger det jo sådan, at der altså er mange kommuner, der i dag laver servicerede-gørelser på et højt niveau og har udliciteret i et betydeligt omfang. De er fuldstændig med på de her problematikker. Så forskellen er kun den, at det i stedet for at være en redegørelse over, hvad der er sket, er en strategi for fremtiden, og det vil sige, at det er mere fremadrettet.

Så spørges der om, hvad jeg tror, der kommer ud af, at redegørelsen skal sendes ud i tredje kvartal, og om det er valgflæsk. Hvis hr. Kristen Touborg regner det for valgflæsk, at man fortæller borgerne, hvad man har gjort, og at man har gjort det, man har sagt, at man ville gøre, så vil jeg sige, at det er oplysning til borgerne om realiteten i den kommune, de bor i. De er med til at bestemme, hvor de vil sætte deres kryds, og det er kun, fordi de får et mere redeligt grundlag at træffe deres afgørelse på.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Det er jo netop rigtigt, som fru Gudrun Laub siger, at mange kommuner og amter jo har foretaget de her ting. Derfor er det jo fuldstændig unødvendigt at gå ind og lave alt det bureaukrati. Det er nogle ting, som man simpelt hen har været nødt til at foretage, fordi man selvfølgelig ønsker at udføre opgaverne så billigt og så godt som overhovedet muligt.

Jeg fik intet svar. Jeg kan godt forstå, at fru Gudrun Laub siger, at så kan kommunerne og det kommunale fællesskab være med til at byde næste gang. Men jeg spurgte også: Hvorfor kan private ikke byde på de opgaver, som private udfører i dag, for kommunerne har jo rigtig mange private aktører inde i dag? Det kunne godt være, at der var andre private, der kunne gøre det endnu bedre, og som kommunerne ikke var vidende om. Hvorfor kan de ikke det?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det var spørgsmålet om bureaukratiet i det her, som kaldte mig op på talerstolen. Jeg overværede en meget interessant debat tidligere på dagen med hr. Kim Andersen i forbindelse med, at regeringen havde foreslået afskaffelse af pligt til solvarme. Der mente man fra Venstres og hr. Kim Andersens side, at det var frygtelig bureau-

kratisk, at bygherrer skulle forpligtes til at foretage en beregning af, hvorvidt det kunne betale sig eller ej at installere solvarme. Det var umådelig bureaukratisk. Hele tankegangen om, at nogle skulle forpligtes til at lave en beregning, var skrækkelig.

Jeg synes bare, at det forslag, som Venstre og regeringen nu kommer med, jo i utrolig grad minder om den lov, som hr. Kim Andersen kaldte bureaukratisk. Der er i hvert fald ingen overensstemmelse og koordination mellem Venstres ordførere, hvis man på den ene side kan hævde, at det med solenergien var frygtelig bureaukratisk, og så på den anden side kan sige, at det her overhovedet ikke er bureaukratisk, selv om det jo i virkeligheden er det samme, nemlig at man pålægger nogle at lave en kæmpestor beregning.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Der er i bemærkningerne til lovforslaget nogle lange, indviklede sætninger. Men man må prøve at holde styr på det, og nu prøver jeg at citere, hvor jeg springer nogle led over. Der står, at hovedformålet med lovforslaget er, »at kommunalbestyrelserne (...) forpligtes til at gennemtænke deres opgaveløsning.«

Så spørger jeg fru Gudrun Laub, som er ordfører for Venstre: Vil det sige, at Venstre mener, at kommunalbestyrelserne i dag ikke gennemtænker deres opgaveløsning? Nu skal der lovgives for 275 kommuner plus København og Frederiksberg, og kommunalbestyrelsesmedlemmer valgt af borgerne forpligtes til at gennemtænke opgaveløsninger. Det er stor tillid, Venstre har til borgerne. Det sidste var ment ironisk.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Det er rigtigt, at mange kommuner har udmærkede beskrivelser, men det er ikke alle, der har det, og det her er altså et incitament til, at alle sørger for at have en klar strategi for, hvordan de vil forholde sig til udbud og udlicitering.

Kl. 18.00

Med hensyn til, om private eller fælleskommunale og kommunale udbydere kan byde med, kunne det måske egentlig være mere interessant i forbindelse med udvalgsarbejdet, om Socialdemokraterne vil være med til at støtte forslaget, hvis man gav mulighed for det. Forslaget er rettet imod, at private skal have en chance, for man hører tit i kommunerne, at nog-

le siger, at det kunne de gøre bedre og billigere. Jamen lad det komme an på en prøve.

Med hensyn til det meget bureaukratiske tror jeg nu nok, at solvarmen kun må siges at være et hjørne i denne sag, hvor det drejer sig om de mere generelle holdninger til hele spørgsmålet om opgaveløsningen: om man er parat til at gå i gang med udlicitering og udbud. Det er ikke afgørende for Venstre, om det er private. Man kan også lade det offentlige selv gøre det, hvis det gøres bedre og billigere i offentligt regi, og under alle omstændigheder er det i respekt for det kommunale selvstyre, at det er kommunen selv, der bestemmer.

Til fru Marianne Jelved vil jeg sige, at naturligvis forventer vi da, at de enkelte kommunalbestyrelsesmedlemmer ligesom Folketingets medlemmer nøje har sat sig ind i alt, hvad de har med at gøre, og alt, hvad de stemmer om og for; det er selvfølgelig vores forventning. Men under alle omstændigheder er det også en god ting, hvis man over for sine vælgere er parat til at gøre rede for, hvad det er, man har tænkt igennem, hvilke konklusioner man er kommet til, om man står ved de strategier, man har lagt, og faktisk har ført dem ud i livet, og at man også er parat til at stille op før valget og fortælle, hvad det er man har gjort og hvorfor.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Det affødte nogle korte bemærkninger. Først hr. Ole Stavad, så hr. Kristen Touborg og derefter hr. Keld Albrechtsen og fru Marianne Jelved.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes i hvert fald ikke, det er meget overbevisende svar, vi får fra Venstres ordfører.

Jeg vil godt citere direkte, hvad Amtsrådsforeningens bestyrelse mente og mener ved sin formand, Kresten Philipsen, der jo også er Venstre- mand. I øvrigt sidder Venstres sundhedsordfører, fru Ester Larsen, i bestyrelsen, og så vidt jeg forstår er det også hende, som står bag det, Kresten Philipsen sagde for en uge siden, nemlig:

»Det lovforslag er bureaukratisk og umuligt at føre ud i livet. Hvordan skal nogen på forhånd vide, hvilke opgaver til hvilket serviceniveau de skal byde på, hvis opgaven ikke har været defineret i udbud? Mere konkurrence kan være smartere, enklere og med mindre bureaukrati.«

Det her er ikke noget, der hjælper borgerne. Det skaber usikkerhed hos de ansatte, det skaber

bureaukrati i systemet, og det skaber en situation, hvor byråd og amtsråd skal bruge deres kræfter på noget, der ikke fører nogen steder hen. Det er fuldstændig ude i hampen, vil jeg sige til fru Gudrun Laub, og jeg synes altså, vi har krav på at få et svar på, hvorfor et forslag af denne karakter ender i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Venstres ordfører sagde, at dette forslag netop var lavet i respekt for det kommunale selvstyre. Jeg kan kun sige, at så har vi altså helt forskelligartede opfattelser af, hvad respekten for det kommunale selvstyre går ud på.

For mig handler det ikke så meget om den strategi, at man skal melde ud, hvad man ønsker på området, for det synes jeg for så vidt er udmærket. Men det handler om, at man som kommune er pligtig til, næsten uanset hvad der kommer af indspil fra virksomheder, at afsætte ressourcer til at få dem arbejdet helt igennem for at se, om de forhold, man har i øjeblikket, er bedre og billigere end dem, en anden virksomhed eventuelt kunne levere.

Jeg spurgte i første omgang: Tager Venstre slet ingen hensyn til de høringssvar, som påpeger, at denne meget bureaukratiske og omfattende udredning ikke kan holdes inden for de økonomiske rammer?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu siger fru Gudrun Laub, at beregningerne om solenergi jo kun er et hjørne. Jo, men er det ikke korrekt, at når vi sammenligner med den sag, er der tale om, at et flertal i det gamle Folketing vedtog at pålægge f.eks. almene byggerier, at de skulle lave nogle bestemte beregninger vedrørende solvarme? Det er jo meget enkelt og veldefineret efter et bestemt lovgrundlag og præcise tal osv. Det er til at håndtere. Det går jeg ud fra, vi er enige om, og det var nok det, fru Gudrun Laub mente med, at det var et hjørne.

Kl. 18.05

Så siger hr. Kim Andersen, at det, som det tidligere Folketing dermed pålagde bygherrerne, er frygtelig bureaukratisk. Men nu kommer man med et lovforslag, som er langt, langt mere omfattende over for kommunerne. Det er noget med beregninger, som ikke hviler på noget defineret lovgrundlag, og som sådan set kan koste et ubegrænset antal mandetimer. Der er heller ingen, der ved, om det er noget, der kan lade sig

gøre i virkelighedens verden, osv., osv. Og så siger man, det ikke er bureaukratisk – det er ikke bureaukratisk, siger man!

Fru Gudrun Laub må da indrømme, at det er meget vanskeligt at forstå Venstres argumentation. Venstre taler med to tunger, alt afhængig af, hvad den underliggende dagsorden er. I det ene tilfælde er den underliggende dagsorden, at man ikke kan lide solvarme, og derfor kalder man det bureaukrati. Til gengæld kan man godt lide privatisering, og så er det pludselig ikke bureaukrati. Det er vel sådan, de nøgne kendsgerninger er i denne sag.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelveld (RV):

Fru Gudrun Laub forsøgte at svare på mit spørgsmål ved at sige noget i retning af, at det vel er udmærket, at kommunalbestyrelsen gør rede for de strategier, den har valgt. Det er jeg faktisk enig i. Men det er jo heller ikke det, der er sagen.

Her lovgives der om, hvilken strategi der skal være den gældende, og som kommunalbestyrelsen skal fastlægge. Det vil sige, at Venstre, Danmarks såkaldte liberale parti, via nye regler – vi mangler kun lige at få at vide, hvilke kontrolforanstaltninger der skal lægges oven på det her – binder alle kommunalbestyrelsesmedlemmer og alle kommunalbestyrelser til at gøre noget ganske bestemt i forhold til borgerne i deres kommune.

Så synes jeg stadig væk, det er genialt, at Venstre mener, at man skal forpligte kommunalbestyrelser til at gennemtænke deres opgaveløsninger. Er det virkelig nødvendigt ved lov at forpligte kommunalbestyrelser til at gennemtænke deres opgaveløsninger?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Hr. Ole Stavad mener ikke, det er nogen overbevisende argumentation. Sådan har debatten jo været, siden man overhovedet begyndte på at udlicitere opgaver. Der har været en vis uenighed om, hvorvidt der var nogen fordele ved at overlade kommunale opgaver til private. Men vi har jo set en udvikling, hvor også Socialdemokratiet har flyttet sig en hel del og sagt, at man i nogle situationer faktisk har mulighed for at få løst opgaver bedre og billigere ved udlicitering, og så er det kommunalbestyrelsen selv, der bestemmer, hvad man vil.

Til fru Marianne Jelved: Kommunerne skal ikke gøre noget bestemt, og de tænker ganske givet grundigt over tingene; det vil jeg overhovedet ikke sætte spørgsmålstegn ved. Men det er jo nu engang sådan, at man ikke kan forlange, at vælgerne skal være tankelæsere. Nu bliver kommunerne forpligtet til at fortælle, hvad de tænker, og derefter også at gøre rede for det og stå til ansvar for, om de gør det, de har tænkt sig at gøre, og det, de har sagt. Det mener jeg er et betydeligt fremskridt.

Til hr. Kristen Touborg: Så bureaukratisk mener jeg bestemt ikke det er, men lad os nu se på det. Der bliver altså mulighed for at sammenligne, og det er jo de private udfordrere, der skal levere materialet. Det er til dem, der bliver stillet krav om at komme med nogle tilbud, som er gennemarbejdede, så de er værd at have med at gøre. Det skal altså være seriøst arbejde, de kommer med.

Med hensyn til hr. Keld Albrechtsens bemærkning om solvarme kan jeg vældig godt lide solvarme, og der er jo ikke noget i dette forslag, der forhindrer nogen kommune i at tage stilling til det. Jeg mener ærligt talt, det falder lidt uden for denne problematik.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det den sidste korte bemærkning til hr. Ole Stavad.

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Til fru Gudrun Laub: Det her er jo ikke en diskussion om, hvorvidt man kan lide udlicitering, eller man ikke kan lide udlicitering, selv om det er en spændende diskussion.

Hvis man tager den sidste konkurrenceredegørelse, der er blevet offentliggjort, vil man i øvrigt kunne se, at bortset fra et par enkelte kommuner er der sådan set ikke den store forskel ude i kommuner og amter, uanset om de er socialdemokratisk ledede eller Venstreledede, på deres forhold til udlicitering. Det er ikke det, der er diskussion om. Det tager man stilling til ude i de enkelte byråd og amtsråd.

Spørgsmålet er, om man skal tvinges til at bruge sine knappe ressourcer på at tage stilling til tilbud, som er udarbejdet på et grundlag, man hos den private ikke kender. At man skal bruge sine ressourcer på noget, der ikke er veldefineret,

hvor man ikke har lagt politisk fast, hvad det er for et serviceniveau, man ønsker i sin kommune, er det, vi ikke forstår.

Hvorfor kommer man med forslag af denne karakter? Hvad er meningen med det? Det synes jeg stadig ikke, vi har fået noget som helst overbevisende svar på.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det den sidste korte bemærkning til fru Marianne Jelved og derefter hr. Kristen Touborg, også for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan forstå, at Venstre nu vil lovgive om og dermed regulere via lovgivning, hvad kommunalbestyrelsesmedlemmer skal gøre rede for over for vælgerne. Det lyder, som om Venstre ikke mener, at borgerne, der går til kommunalvalg hvert fjerde år, selv er i stand til at stille spørgsmål til deres kommunalbestyrelsesmedlemmer og selv har mulighed for at sætte en demokratisk dagsorden ved et kommunalvalg. Det skal Venstre sikre via regulerende lovgivning i Folketinget. Det er fantastisk.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Fru Laubs sidste bemærkninger gik på, at det var virksomhederne, der havde problemer med bureaukratiet, og at det jo var virksomhedernes problem at komme med noget, der er seriøst. Vil det sige, at jeg fuldstændig har misforstået lovforslaget?

Jeg er med på, at virksomhederne skal komme med et tilbud og en opfordring til kommunen. Men jeg har da hidtil forstået det sådan; at kommunen var forpligtet til at lave et sammenligningsgrundlag, at sammenligne på de områder, der er tale om, gennemarbejde og gå helt til bunds i detaljerne og afgøre, hvilken forskel der måtte være mellem det forslag, som kommer fra virksomheden, og det, der eksisterer i kommunen i forvejen, så det også er juridisk holdbart.

Det er muligt, jeg fuldstændig har misforstået det, og har jeg det, er det selvfølgelig ærgerligt. Men har jeg alligevel forstået noget af det, er det, hvis der skal være seriøsitet i tingene, så ikke nødvendigt, at kommunen grundigt og detaljeret gennemarbejder de områder, hvor der gives et tilbud?

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Ja; her var det jo egentlig mere nærliggende, at det var fru Marianne Jelved og hr. Kristen Touborg, der diskuterede, for jeg forudsætter naturligvis, at kommunerne ved, hvad de gør, at de også kan gøre rede for det; og at borgerne også kan forholde sig til det.

Men jeg mener bestemt, at det kun er til fordel for alle, at man får en beskrivelse af det. Det er i hvert fald den oplevelse, der har været i forbindelse med bl.a. serviceredegørelser, at det somme tider kan være meget, meget nyttigt at finde ud af: Hvad er det egentlig, vi gør, og hvorfor gør vi det, og kunne vi gøre det bedre og billigere, hvis vi gør det på en anden måde?

Udfordringsretten giver mulighed for, at der kommer nogle ting ind, hvor man ellers kan høre folk sige, at det har de ikke fantasi til at forestille sig. Det er en af de mest forfærdende sætninger, jeg kan høre, fordi fantasi er drivkraften i al nytænkning, og det er dét, forslaget åbner mulighed for: der kan komme nytænkning ind, man får en reel opgavebeskrivelse, som man derefter forholder sig til, og man er i hver kommune parat til at stå til ansvar over for vælgerne for, hvordan man har valgt. Det er et mellemværende mellem kommunalbestyrelsesmedlemmerne og deres vælgere.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Det er lidt i tråd med det, hr. Ole Stavad var inde på, for det er jo ikke et spørgsmål om udlicitering eller ej, og om man gør det i socialdemokratiske kommuner eller i Venstrekommuner er sådan set ligegyldigt.

Her er der tale om, at man vil påtvinge kommunerne en bestemt form. De skal tvinges til, nu hedder det privatiseringer og udliciteringer, og jeg kan altså ikke helt forstå, hvordan det kan blive sammenkoblet med respekt for kommunernes arbejdsform og deres måde at håndtere det kommunale selvstyre på. Hvis man vil tvinge noget ned over kommunerne, en bestemt måde at anskue en arbejdsform på, er det vel udtryk for manglende tillid til eller manglende respekt for kommunerne eller udtryk for, at man egentlig ikke mener, de kan gøre det godt nok, og at her ved vi altså bedst. Jeg kan ikke helt forstå, hvordan de ting, tvang og respekt osv., hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er stadig meget forundret over, at Venstreslet ikke synes at mene, at der er noget bureaukrati-problem ved dette forslag, og jeg vil gerne spørge: Når nu Venstre synes, dét er en så god idé at give private denne udfordringsret, som man også kunne kalde en bureaukratipligt for kommunerne, skal den så også udvides til at omfatte gælden staten? Skal enhver kunne komme og sidde på? Denne opgave, som løses af en eller anden statslig funktion, vil jeg gerne byde på?

Hvis der f.eks. er en, der mener, at han kan køre indenrigs- og sundhedsministerens bil billigere end den nuværende ministerchauffør, skal han så kunne komme og byde på det? Eller hvis der er en, der mener at kunne overtage billetfunktionen på Nationalmuseet, skal han så kunne byde på den? Og skal ministeren eller Folketinget så, afhængig af om der er lovhjemmel eller ej, tage politisk stilling til, om man ønsker at lægge den ud til private?

Er det dét, både politikerne og embedsmændene skal sidde og bruge tid på i både det statslige og det kommunale apparat? Skal de sidde og tage stilling til alle mulige forskellige tilbud fra private? Jeg forstår simpelt hen ikke sammenhængen i det her, hvis man ønsker, som Venstretidligere har sagt, at sætte borgeren før systemet.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Med hensyn til forståelsen af sammenhængen mellem tvang og respekt, er det altså det, at man tvinger nogle til at forklare, hvad de gør, og hvorfor de gør det. Det er ikke et udtryk for manglende respekt; dét er kun et spørgsmål om, at man får det i en form, som er brugbar og forståelig, også som sammenligningsgrundlag, og respekten ligger i, at det jo er kommunerne selv, der træffer afgørelserne.

Fru Line Barfod kom med nogle eksempler. Nu drejer det her sig jo altså om kommunale og amtskommunale opgaver, ikke om statslige opgaver, men de eksempler, der blev nævnt, ville under alle omstændigheder ligge under 250.000 kr.-grænsen. Måske er det netop sådan nogle eksempler, som viser, at der er brug for, at man får fantasien ind, og at der er mange andre måder at løse tingene på, end man gør i dag, og det er det, vi gerne vil fremme, fordi det er nytænkning og virkelig giver mulighed for at få forbedret vores velfærdssamfund, uden at vi bare sætter skatterne op.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg må indrømme, at jeg ikke har undersøgt, hvor meget ministerchaufføren får i løn, eller hvor store udgifterne til at holde ministerbilen er. Men jeg er sikker på, at hvis man var privat og måske havde en billigere bil end den, ministeren kører i i dag, kunne man overveje at give et tilbud, der lå lige omkring grænsen på de 250.000 kr., og så havde ministeren pligt til at betragte, hvor meget det egentlig kostede med den større bil, han kører i i dag, og den løn, han giver sin chauffør i dag.

Det er ikke, fordi jeg vil opfordre ministeren til at foretage den slags beregninger, men for at vise, hvad det er for et bureaukrati, man sætter i gang. Hvis Venstre også mener, vi skal have det her på statsområdet, må vi jo vente og se. Det kan der komme megen morskab ud af, men der kommer altså også en del usikkerhed hos de ansatte og temmelig meget bureaukrati.

Politikerne i kommunerne kommer til at skulle beskæftige sig med den slags forslag i stedet for at se på, hvad de bedst kan gøre for borgerne, og jeg forstår simpelt hen stadig ikke, hvor visionen er hos Venstre med hensyn til at tage hensyn til borgerne i stedet for at tage hensyn til systemer og bureaukrati.

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Hvis der ikke kan komme eksempler på noget mere udviklet bureaukrati end dem, der er nævnt her, er jeg i hvert fald ikke bange for, at det skal tage pippet fra nogen, og det er altså ikke statens opgaver, det drejer sig om i dette lovforslag; det er kommunernes.

Jeg kan altså kun gentage, at Venstre støtter forslaget og er sikker på, at det vil give anledning til nytænkning, at vi får fantasi ind i billedet, og at vi giver folk lyst til at byde på kommunale opgaver og komme med nogle forslag, som vil give anledning til, at man i kommunerne siger: Kunne vi egentlig gøre det her bedre? Det vil kun være til gavn for samfundet som helhed.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til næste ordfører: Hr. Arne Toft.

Arne Toft (S):

Indledningsvis vil jeg slå fast, at Socialdemokratiet ligesom både KL og Amdradsforeningen

m.fl. tager kraftig afstand fra den del af lovforslaget, der omhandler udfordringsretten.

Regeringen vil f.eks. lovfæste privates ret til at udfordre amter og kommuner, hvis de mener, at de kan løse en opgave bedre og billigere, så lovforslaget må jo være udtænkt, før Finansministeriets forenklingssenhed så dagens lys. Socialdemokratiet har ikke noget imod en sund konkurrence om, hvem der på visse områder skal udføre det offentlige opgaver, men lovforslaget er bureaukratisk og fuldstændig umuligt at føre ud i livet. Hvordan skulle nogen på forhånd vide, hvilken opgave til hvilket serviceniveau de skal byde på, hvis opgaven ikke har været defineret i udbud? Mere konkurrence kan fås smartere, enklere og med mindre bureaukrati. Frivilligheden er stadig en god og fremkommelig vej, og Socialdemokratiet mener helt grundlæggende, at udfordringsretten er et indgreb i kommunernes og amternes selvstyre.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at det administrative merarbejde, som er forbundet med udfordringsretten, vil blive opvejet af de økonomiske fordele, amterne og kommunerne får gennem markedsafprøvning. Det tror vi ikke på, og det gør amterne og kommunerne heller ikke. Vi mener, det bygger på et forældet syn på kommunernes og amternes effektivitetsniveau. Kommunerne og amterne har al mulig tilskyndelse til at tænke sig om en ekstra gang, og mange steder er de allerede i dag nået meget langt med markedsafprøvning af tilbud og andre tiltag til effektivisering.

Resultatet af forslaget bliver, at højtuddannet personale, som i forvejen har nok at se til, skal til at bruge tid på overflødig sagsbehandling af de indkomne tilbud, og derfor kan vi ikke forstå, hvorfor regeringen vil påtvinge kommunerne og amterne dette merarbejde. Det går da imod alle regeringens tiltag om en slankere offentlig sektor.

Det store bedrag i dette forslag som i så mange andre af regeringens lovforslag er lovforslagets baggrund og hovedformål, og jeg citerer:

»Det drejer sig om forslag, der skal give borgerne mulighed for frit valg, forslag om styrkelse af indsatsen på sygehusene, af omsorgen for de ældre og hjælpen til de svageste mv.«

Hvorfor skal sygehusene, de ældre og de svageste blandes ind i de privates udfordringsret? Udfordringsretten handler kun om frit valg til private firmaer, alt andet ville være at stikke folk blå i øjnene. Udfordringsretten bliver efter Socialdemokratiets mening et eldorado for nyop-

rettede firmaer og hjemmeservicefirmaer, som takket være regeringen har mistet deres eksistensgrundlag.

Samtidig mangler forslaget det, der handler om kvalitets- og miljøkrav. Der stilles jo ingen krav om, hvilke kriterier kommunerne og amterne skal vurdere udfordringen efter, og hvad der er endnu værre set med Socialdemokratiets øjne: Der er slet ingen overvejelser om, hvordan det hidtidige personale vil være stillet, hvis tilbud antages.

Lovforslaget giver, hvis det bliver vedtaget, usikkerhed for de offentligt ansatte: Hvornår forsvinder vores arbejde? Det giver usikkerhed for forældrene til børn i institutionerne: Hvornår skal vore børn have nye pædagoger? Det giver usikkerhed for de ældre og deres pårørende: Hvad skal der ske med plejehjemmene og deres ansatte, og får vi den samme pleje? Har regeringen ikke lært af Farumsagen, ISS-rengøringstilbuddene og udliciteringen af institutionerne?

Til den sidste del af lovforslaget vil jeg blot have indenrigsministerens ord for, at dette på inden måde forringer kommunernes og amternes fokus på ligestilling, og samtidig vil jeg gerne spørge ministeren, om der er nogen årsag til, at ingen ligestillingsorganisationer har været hørt i sagen.

Kl. 18.25

Uno Larsson (DF):

I februar 2001 behandlede Folketinget et beslutningsforslag fra Venstre og De Konservative om indførelse af kommuners pligt til at formulere udbudspolitik, og der var der oplistet en række principper vedrørende formålet med beslutningsforslaget. Det, som Folketinget præsenteres for i dag, er en videreførelse af intentionerne bag dette beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti støttede.

Rigtig mange kommuner har foretaget udlicitering på en række områder, nogle kommuner mere end andre, og de områder, der er udliciterede, er selvfølgelig ikke de samme. Sådan er det, og sådan bør det også være. Rigtig mange kommuner er mere kreative i deres ønsker om at få det mest mulige ud af skatterne, og hertil kommer nu et skattestop, der uundgåeligt vil medføre større agtpågivenhed med hensyn til omfanget af de kommunale udgifter:

Jeg selv og Dansk Folkeparti tror, at der skal ansættes yderligere personale i kommunerne for at leve op til de mange planer, som lovforslaget lægger op til, at kommunerne skal give sig i kast

med; dette giver høringsudtalelserne også udtryk for. Her må det imidlertid fremhæves, at kommunerne hidtil har foretaget et indberetningsarbejde vedrørende udliciteringer, og at dette nu i realiteten erstattes af en mere målrettet strategi vedrørende udarbejdelse af servicestrategien og udføringsretten m.m. Dette indebærer, at kommunerne kan være mere aktive med hensyn til udførelse af kommunale opgaver.

Dansk Folkeparti vil ikke afvise lovforslaget, men det gør indtryk, at kommunerne modsætter sig dele af forslaget, og at der bl.a. fremføres, at det er i direkte strid med indenrigsministerens såkaldte frihedsbrev. Det, som støder den kommunale verden, er den øgede administration, og opgaven under udvalgsarbejdet må derfor være at se på, om lovforslaget kan forenkles, f.eks. med større beløb til udbudssummen, alt afhængig af den enkelte kommunes størrelse. Der er trods alt forskel på Læsø og Århus, og derfor er skattegrundlaget selvfølgelig også forskelligt på Læsø og i Århus. Den vej kunne man også gå.

Mange kommuner indsender i denne tid forslag til ministeriet om forenkling, og lad os håbe og tro, at gensidige informationer mellem staten og kommunerne kan føre til en dialog, som muliggør økonomisk forsvarlige løsninger af de opgaver, som befolkningen forventer, at det offentlige løser på en række områder.

Dansk Folkeparti vil gå aktivt ind i udvalgsarbejdet, og vi vil se frem til, at indenrigsministeren vil være lydhør over for forslag om forskellige forenklinger, så den kommunale verden bliver mere tilfreds, end tilfældet er med det nu fremsatte forslag. De kommende økonomiske forhandlinger med kommunerne vil måske være et passende forum for en drøftelse af, hvilke administrative og dermed økonomiske konsekvenser forslaget vil få for kommunerne, og derfor vil forhandlingerne være vejen frem og dermed vise, at lovforslaget kan udformes på en smidigere måde.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg synes, der var en hel del fornuft i det, hr. Uno Larsson sagde. Bl.a. er han enig med Socialdemokratiet i, at lovforslaget kræver flere ansættelser i den kommunale sektor, og han er også enig med os i, at det kunne være en god idé at sætte beløbet op.

Nu er beløbet sat op fra 100.000 kr. til 250.000 kr., men det kunne måske være en idé at sætte

det så meget op, at det rammer det samme udliciteringsbeløb, man skal byde på inden for EU, jeg tror, det er noget i retning af 1,5 mio. kr. Så var man nemlig fri for lovforslaget. Kunne hr. Uno Larsson være enig med mig i, at hvis man satte grænsen dér, undgik man i hvert fald alt det bureaukrati og fik alligevel tingene i udbud?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg synes, der var nogle ret så interessante betragtninger i noget af det, Dansk Folkepartis ordfører fremførte.

Kl. 18.30

Det, at man er opmærksom på, at der er et bureaukrati, der vil være vildtvoksende, og at man også er indstillet på under udvalgsarbejdet at ville gøre noget ved det, får mig til at spørge Dansk Folkepartis ordfører, om man vil overveje at trække den del, der vedrører udfordringsret, ud af lovforslaget. Hvis man vil det, synes jeg, at der er nogle muligheder at se på.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Til hr. Arne Toft vil jeg gerne sige, at nu er vi jo ikke så meget for de der EU-udbud, så vi holder os til Danmark i første omgang, og hvad vi gør her i Danmark.

Men altså, det er jo rart med noget konkurrence, det skal ingen hemmelighed være. Jo flere udbud, der kommer, desto mere konkurrence, og jo billigere vil tingene også blive. Det er den løsning, der må være.

Nu kan jeg altså desværre ikke huske, hvad hr. Kristen Touborg spurgte mig om. Nu er de andre ordførere så hurtige, men det må jeg komme tilbage til.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil så sige, at jeg er enig med hr. Kristen Touborg i, at hvis det er sådan, at man kunne få udfordringsretten ud af det her forslag, er der noget, der kan snakkes videre om.

Jeg synes i øvrigt også, at der var elementer i hr. Uno Larssons tale, som det er værd at spørge til. Jeg synes, at der blev givet udtryk for en nøgternhed; at det her er et bureaukratisk forslag, som vil betyde, at man skal bruge nogle flere folk, som kommunerne skal ud og ansætte, til rent papirarbejde.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Uno Larsson: Er vi ikke enige om, at de yderligere ansatte, som vi

skal bruge i vores kommuner, skal vi først og fremmest sørge for er til rådighed for at give vore ældre en ordentlig pleje, sørge for, at vores børn får en god pasning, og ikke bruge dem til at sidde og lave unødvendigt papirarbejde? Er det ikke den opgave, vi har? Og er det ikke dér, vi skal sætte ind med ressourcerne?

Så forstår jeg på det, hr. Uno Larsson siger, at det her i hvert fald ikke er omfattet af musefældeklausulen i finansloven. Kan jeg få det bekræftet?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg skal gerne gentage mit spørgsmål, når det i første omgang undgik ordførerens opmærksomhed, det har jeg forståelse for.

Mit spørgsmål var, om Dansk Folkeparti nu efter de betæneligheder, man har givet udtryk for i forhold til det bureaukratiske i forslaget, vil være villig til at tage den del af lovforslaget ud, som vedrører udfordringsretten, for jeg synes, at der ville være nogle muligheder i det, hvis vi kunne finde et flertal for sådan noget.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Til begge de herrer kan jeg da sige, at Dansk Folkeparti har da også lidt bekymring over, at der skal ansættes flere folk i kommunerne, og det er da besnærende at høre, at man kan bruge folk andre steder og særdeles på ældreområdet. Det synes vi selvfølgelig er en god ting.

Nu skal det her som sagt til forhandling og i udvalg, og så kan vi jo snakke om det der. Som jeg sagde, er vi bekymrede for, at der skal ansættes flere folk i kommunen. Men det må vi jo snakke med ministeren og se, hvor langt vi kan komme i det spørgsmål. Den tid, den sorg.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det er jo lidt vigtigt, at vi ved førstebehandlingen får nogle meldinger om og fornemmelser af, hvad det så er, man vil.

Jeg synes, der blev givet udtryk for nogle betæneligheder fra Dansk Folkepartis ordfører, der svarer til det, som vores ordfører fra Socialdemokratiet har sagt tidligere, og som vi har også givet udtryk for i korte bemærkninger.

Derimod fandt jeg ikke ud af, hvad det så er, man vil, og hvordan pokker man vil se andre løsninger, hvis man skal komme bureaukratiet til livs, end den, hr. Kristen Touborg har anvist,

som jeg også synes er en, som man kunne beskæftige sig med.

Kl. 18:35

Derudover vil jeg godt spørge hr. Uno Larsson: Det blev sagt i hans ordførertale, at konkurrence er godt, og det er jeg som udgangspunkt enig i. Men når der f.eks. er børn og gamle mennesker i den anden ende, er der vel også andre hensyn, der skal tages. Det, at der er en ret, sådan som man lægger op til her, til, at man kan komme, om jeg så må sige, ind fra sidelinjen og møve sig foran og overtage en opgave på ældreområdet, overtage en opgave på børneområdet, ændrer vel ikke ved, at der også er nogle brugere, nogle borgere, nogle mennesker i den anden ende, som vi også har et ansvar over for. Vi skal godt nok se på, om det her udføres til en rimelig pris, men der skal vel også være en kvalitet og trykthed for de borgere, vi har i den anden ende. Det kan vi vel ikke være uenige om.

(Kort bemærkning).

Uno Larsson (DF):

Stadig væk må jeg sige til hr. Ole Stavad, at vi selvfølgelig vil se på sagerne. Det er også derfor, at vi har agtpågivenhed med hensyn til omfanget af de kommunale udgifter, og hvor de kommer hen, og det vil vi selvfølgelig se på i udvalget.

Jeg vil også nævne en anden ting: Der står også i forslaget, og det skal nævnes, at lovforslaget ikke forpligter kommunalbestyrelsen til at træffe nogen bestemt beslutning på baggrund af sammenlignelighed mellem det private tilbud og kommunens egen opgaveudførelse. Så her er svaret.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det næste ordfører, hr. Knud Erik Kirkegaard.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

De danske kommuner står over for store udfordringer i de kommende år. Inden for en begrænset økonomisk ramme skal kommunerne kunne imødekomme et formentlig stigende krav fra borgerne om kommunale serviceydelser, og samtidig hermed vil den demografiske udvikling med flere ældre og tilsvarende færre i arbejdsstyrken sætte kommunerne yderligere under pres. Disse udfordringer kan ikke klares uden nytænkning.

Med dette lovforslag ønsker regeringen at medvirke til kommunal nytænkning. I stedet for

de mere bagudrettede krav om serviceredegørelser og udliciteringsredegørelser pålægges kommunerne i stedet at tænke fremadrettet ved i første år af den kommunale valgperiode at skulle udarbejde en strategi for udviklingen af kommunernes service over for borgerne.

Hvis kommunen vælger at foretage udbud af opgaver, skal den fastlægge en udbudspolitik efter de retningslinjer, som fremgår af tidligere beslutningsforslag fremsat af Det Konservative Folkeparti og Venstre her i Folketinget.

Desuden får private virksomheder en udfordringsret. Hvis en privat virksomhed udnytter denne ret, skal kommunen sammenligne omkostningerne ved at lade virksomheden løse opgaven i forhold til omkostningerne ved at fortsætte som hidtil. Det er her væsentligt at slå fast, at det er en kommunal beslutning, hvorvidt man ønsker at benytte sig af den private virksomheds tilbud.

Forslaget om udfordringsret er også tidligere fremsat i Folketinget som et beslutningsforslag fra De Konservative og Venstre.

Det Konservative Folkeparti kan derfor naturligvis støtte regeringens forslag.

Kristen Touborg (SF):

Første del af lovforslaget omhandler servicestrategien og indebærer, at pligten til at udarbejde service- og udliciteringsredegørelser bortfalder. Det kan godt være en positiv udvikling, idet den hermed bliver mere fremadrettet og i mindre grad ser på, hvad der allerede er foregået. Så under forudsætning af, at det sikres, at både medarbejdere og brugere inddrages, når der fastlægges servicemål og kvalitetsniveau, er SF positiv over for denne del af lovforslaget.

Anden del af lovforslaget, som omhandler udfordringsretten, er SF til gengæld meget stærkt imod, som det også er fremgået af debatten her i salen i dag. Vi frygter, at det vil indebære en masse unødvendige, bureaukratiske arbejdskrævende forpligtelser, idet der skal udarbejdes et materiale, som er ret detaljeret og juridisk bindende, går vi ud fra. Vi anser ordningen for at være et indgreb i det kommunale selvstyre, idet kommunalbestyrelsens ret til at beslutte, hvilke tjenesteydelser der skal udbydes, i høj grad anfægtes af forslaget her.

Kl. 18:40

Vi fik jo i debatten tidligere med Venstres ordfører ikke rigtig noget svar på, om Venstre slet ikke tager hensyn til de høringsvar, der ligger,

altså at de berørte parter ikke er, sagt på vestjysk, særlig glade for den del af forslaget.

Tredje del af forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen mindst en gang hvert fjerde år skal give en redegørelse om, hvordan man følger op på strategien. Vi mener faktisk, at det vil være bedre med en generel årlig forvaltningsrevision eller i hvert fald en kommenteret revision. Havde man indført det, havde vi jo f.eks. undgået, at Farumsagen var blevet så omfattende.

Regeringen anfører i bemærkningerne til forslaget, at det skal ses som en helhed. Hvis det er tilfældet, vil SF's melding blive negativ, men vi har da et håb om, at Dansk Folkeparti kan få det her forslag til at se ret fornuftigt ud.

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre er fuldstændig åben over for udlicitering, udbud, konkurrence og al den slags udmærkede initiativer, der kan øge sammenligneligheden på pris, serviceniveau, skatteeniveau.

Vi glæder os også over, at indenrigs- og sundhedsministeren har varslet, at der vil komme nye regler for, hvordan man aflægger regnskab i kommunerne, så folk har nemmere ved at sammenligne, hvad de får for skattekrone i kommunerne.

Vi mener, at vi har haft en tendens gennem en række år i fællesskab i Folketinget – jeg kritiserer ikke nogen specielle partier, Det Radikale Venstre har selv været med – til at underlægge kommunerne flere og flere regler og mere og mere kontrol. Derfor gik vi til valg her den 20. november 2001 på, at vi ville have færre regler og mindre kontrol. Vi hørte også, at de fleste partier var enige i det synspunkt. Alle gik pludselig til valg på færre regler og mindre kontrol, mindre bureaukrati.

Nu oplever vi altså VK-regeringen, her med en Venstreminister i spidsen, etablere mere bureaukrati, flere regler, mere dirigering af, hvad folkevalgte i kommuner og amter skal bruge deres tid og kræfter på. Det kan vi simpelt hen ikke medvirke til. Vi mener, at det er inkonsekvens også i forhold til, hvad der blev sagt i valgkampen.

Hvis det kommunale selvstyre skal have en mening, og det mener vi i Det Radikale Venstre at det skal, må der være frihed til, at man prioriterer lokalt, at man finder sine lokale løsninger, og at man fastlægger det lokale serviceniveau uden dirigering fra Folketinget.

Vi har decentraliseret meget gennem årene, og det har vi gjort i Folketinget ud fra den opfattelse, at opgaverne skal løses tættest på borgerne. Det er Det Radikale Venstre grundlæggende enig i. Vi er også enig i, at kommunerne står over for store udfordringer, og at det er relevant at diskutere en lang række forhold, herunder bl.a. det forventningspres, som vi fra Folketingets side er meget gode til at bidrage til, hvilket ikke hjælper kommunerne særlig meget.

Jeg vil godt gentage mit spørgsmål til ministeren, for jeg fik ikke efter min opfattelse et særlig fyldestgørende svar fra Venstres ordfører. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at hovedformålet med lovforslaget er at forpligte kommunalbestyrelserne til at gennemtænke deres opgaveløsning inden for de kommunale områder. Og jeg spørger så indenrigs- og sundhedsministeren: Er det virkelig sådan, at Venstre og i det her tilfælde VK-regeringen ikke mener, at kommunalbestyrelser i dag gennemtænker deres opgaveløsninger? Og hvad bygger regeringen det på?

Der står også, og det er fra de almindelige bemærkninger: »Det er derfor helt afgørende, at det er de rigtige ydelser, som kommunen tilbyder borgerne, og at de – inden for de politisk fastlagte rammer – produceres bedst og billigst.«

Kl. 18.45

Så spørger jeg igen: Hvad er de rigtige løsninger? Hvad er det for en forestilling, der ligger bag det her lovforslag? Nu sætter vi altså formentlig – det kan jeg høre at der er et flertal for – en helt ny proces i gang i kommunerne, og det skal munde ud i, at kommunerne giver de rigtige ydelser. Hvem er det, der afgør, hvad de rigtige ydelser er? Og hvad menes der egentlig med det?

Der står også – og det er et eksempel på det nysprog, som regeringen fører med sig, og det er i orden: »Det er et hovedelement i regeringens politik, at der i de kommende år skal ske en nyudvikling af det danske velfærdssamfund.«

Hvad er en nyudvikling i forhold til en udvikling? Hvad er det, den nyudvikling skal føre til af centralisering, hvilket efter min opfattelse er helt unormalt i forhold til en Venstreminister? Det var ment som en kompliment.

Derfor beder jeg om, at vi får en meget grundig udvalgsbehandling af det her forslag. For der ligger nogle toner i det forslag, som siger mig, at det her går efter en stærkere og stærkere centralisering af opgaveløsninger i kommuner og amter og dermed et angreb især på de min-

dre kommuner. Og det vil Det Radikale Venstre ikke bidrage til.

Vi kan heller ikke få det her lovforslag til på nogen måder at harmonere med det frihedsbrev, som vi har hørt så meget om i den senere tid. Derfor er der brug for mange spørgsmål og mange svar, og det håber jeg ministeren er parat til at bidrage til.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):
Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten kan ikke støtte forslaget.

Det væsentligste element i forslaget har Venstre her kaldt »udfordringsret«. Vi mener snarere, at man burde kalde det for »bureaukratipligt for kommuner og amtskommuner og kommunale fællesskaber«. De bliver pålagt, at hver gang der kommer én og siger, at man vil løse denne her opgave for en pris af 250.000 kr. eller derover, jamen så skal man gennemgå hele beregningen. Man skal træffe en politisk beslutning. Altså man skal bruge tid på kommunalbestyrelsesmødet, amtsrådsmødet til at diskutere, hvorvidt man nu skal tage imod det tilbud eller ej.

Der er bedre ting at tage sig til i kommunerne, og der er meget bedre ting at bruge de offentligt ansattes tid på end at sidde og lave beregninger, hver gang der kommer en privat med et tilbud.

250.000 kr. – det er altså ikke store opgaver, vi taler om her. Det er ca. et årsværk i de fleste stillinger. Så det er ganske mange opgaver, man vil kunne byde på som privatperson eller privat firma.

Der blev talt tidligere under debatten omkring respekten for det kommunale selvstyre. Jeg har meget svært ved at se, hvordan man kan have respekt for det kommunale selvstyre, når man går helt dernel, at man blander sig i, hvad kommunalbestyrelsen skal tage politisk stilling til, hvad kommunalbestyrelsen skal bruge sin tid på. Hvis en kommunalbestyrelse mener, at det er væsentligt, at man får diskuteret, hvordan man udvikler kvaliteten på forskellige områder, hvis man mener, det er væsentligt at diskutere, hvordan man udvikler kommunen, men man altså er nødt til at bruge sin tid på at tage stilling til de mange, mange tilbud, der ligger fra private om alle mulige forskellige opgaver, så er det altså det, flertallet i Folketinget vurderer er det

væsentligste for kommunalbestyrelsen at bruge sin tid på. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Jeg forstår heller ikke, som den radikale ordfører også var inde på, hvordan det her forslag hænger sammen med al den snak, der var under valgkampen, om at sætte borgeren før systemet. Hvis der er noget, det her forslag ikke handler om, så er det at tage hensyn til borgerne, men tværtimod om at opbygge nye systemer og opbygge masser af bureaukrati og bruge ressourcerne på bureaukrati i stedet for dér, hvor der er behov for det. Og det oven i købet i en tid, hvor man taler om, at der kan blive arbejdskraftmangel i kommunerne på grund af de små årgange.

Det, som især bekymrer mig, er alt det, der ligesom ligger under det om, at de offentligt ansatte ikke gør det godt nok. Venstres ordfører var gang på gang inde på, at det her forslag vil føre til kreativitet og nytænkning i kommunerne. Man forudsætter altså, at der ikke sker kreativitet og nytænkning i kommunerne og hos de offentligt ansatte, hvis der ikke kommer private ind og byder på opgaverne. Det synes jeg er en manglende respekt for de mange offentligt ansatte, der i dag udfører et stort stykke arbejde.

Selvfølgelig er der behov for at udvikle det arbejde, men så bør man da i stedet give mulighederne for, at de ansatte kan udvikle arbejdet, lave nogle forsøg, som man har gjort i nogle kommuner med selvforvaltning, hvor de ansatte selv kan være med til at organisere arbejdet, selv kan lægge vagtplaner, selv kan være med til at udvikle kvaliteten.

Kl. 18.50

Vi kan f.eks. se i denne tid, hvordan man på ældreområdet ser initiativer fra de ansattes organisationer til at diskutere hele spørgsmålet omkring etik og omkring den fremtidige ældrepleje: Hvad er det for nogle hensyn, man skal tage til de ældre, hvad er det for nogle rettigheder, man skal give de ældre? Her kan de ansatte altså være med til at komme med en kreativitet og udvikling, men det er kreativitet og udvikling i forhold til kvaliteten og i forhold til respekten for borgerne, mens det her forslag alene ser på prisen, og det er det, der er det store problem.

Dertil kommer så, at det for alle offentligt ansatte i kommuner og amtskommuner og kommunale fællesskaber vil betyde, at man konstant er usikker på, om man i fremtiden er ansat eller ej, at man konstant kan risikere, at man altså skal sidde og regne på, om et tilbud fra en privat

er billigere eller ej. Det er ikke nogle særlig gode arbejdsbetingelser.

Så til sidst lige omkring den del af forslaget, der handler om en ligestillingsredegørelse. Der vil jeg ligesom den socialdemokratiske ordfører også gerne høre, om ikke det var muligt at få sendt forslaget til høring hos ligestillingsorganisationerne, så vi kan høre, at der ikke skulle være nogle problemer i den del af det.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KRF):

Taler vi om udlicitering, er Kristeligt Folkeparti da meget åben over for, hvordan det kan gøres, hvad det indebærer, og hvad det indeholder, kvalitet og pris. Men det er så én ting. Taler vi om, at vi skal pålægge kommunerne nogle opgaver, som skal varetages i det kommunale regi, jamen det vil vi såmænd heller ikke være nervøse for, det ikke vil være helt fint. Men hvordan kommunerne løser deres opgaver, måden, de vil udføre arbejdet på, hvad de mener der er til gavn for borgerne lige præcis dér, det er og bliver kommunernes opgave.

Ved dette forslag vil man altså pålægge kommunerne en bestemt måde at skulle planlægge sit arbejde på og skulle forholde sig til det kommunale selvstyre på. Der vil være flere regler at skulle forholde sig til, mere administration, og dermed vil det også sige, at man pålægger kommunerne flere byrder.

Vi hører så i dag, at der faktisk er kommuner, der allerede arbejder på den måde, som regeringen måske efterlyser, men det er jo så bare fint. Men de kommuner er jo nødvendigvis hverken bedre eller dårligere styret end andre kommuner, der vælger en anden lokal måde at arbejde på og løse opgaver på.

Så med det her lovforslag kunne man jo godt sige, at man kunne tale om tvang. Det er et ord, jeg har hørt flere gange i dag, nemlig omkring energispørgsmål, og der kunne man absolut ikke lide det ord. Der tog man kraftigt afstand fra al form for tvang. Men her synes man åbenbart, at det er passende.

Vi kan jo også bare konstatere, at kommunerne allerede tænker på effektiviseringer, forbedringer, serviceniveau og indhold. Kommuner taler jo om og forholder sig til kvalitet, til medarbejdergrupper, til serviceniveau, til hvad der er til gavn for borgerne. De evaluerer såmænd også

deres arbejde, og de har også en fin måde at formidle de resultater, de når, til borgerne på.

Så man kan sige, at det her lovforslag på en eller anden måde, synes jeg, måske ikke er lige nødvendigt på den facon, som det har her. Vel ved vi godt i Kristeligt Folkeparti, at kommunerne står over for nogle udfordringer, fint, så lad os tage hånd om dem på en helt konkret måde.

Jeg ser det her lovforslag, som om hensigten faktisk er en større grad af udlicitering, men så synes jeg bare, at det er det, der skal siges, og at det er det konkrete, vi skal forholde os til.

Det, der er vigtigt for Kristeligt Folkeparti, er egentlig bare at sige direkte og konsekvent, at måden, som opgaven bliver løst på i kommunerne, er og bliver kommunernes opgave og ikke Folketingets opgave. Vi vil i det arbejde, der kommer efterfølgende i udvalget, forholde os til det her. Vi vil være kritiske og komme med nogle ændringsforslag osv., og så må vi se på, hvad resultatet bliver, inden vi tager endelig stilling.

Kl. 18.55

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det har været en spændende debat at sidde og lytte til. Jeg vil gerne starte med at takke alle for deres engagement.

Der er jo ikke noget overraskende i, at regeringen kommer med dette lovforslag, for der går jo en direkte linje fra de beslutningsforslag, som de to regeringspartier fremsatte i vores tid som oppositionspartier, til lovforslaget her, nemlig de to beslutningsforslag, der var til behandling i sidste samling, om henholdsvis pligten til at formulere udbudspolitik og udfordringsret.

Jeg minder stiltfærdigt om – også oven på det sidste indlæg her – at det ene forslag blev varmt støttet af Kristeligt Folkeparti. Det andet forslag om udfordringsret kunne Kristeligt Folkepartis ordfører ikke umiddelbart støtte, men erklærede sig fra talerstolen parat til at indgå i drøftelser under det videre udvalgsarbejde om det – bare i en parentes.

Der har været sagt mange ting, og jeg må indrømme, at jeg ved dårligt, hvilket hjørne jeg skal tage fat i for på en rimelig måde at honorere de forventninger om svar på spørgsmål, der har været stillet, men jeg skal forsøge at gøre mit bedste.

Noget af det, der er gået igen, har været spørgsmålet om det kommunale selvstyre. Der er intet, der ligger denne regering mere på sinde

end at stå vagt omkring det kommunale selvstyre. Derfor er dette lovforslag heller ikke på nogen måder et angreb på det kommunale selvstyre.

Når der nu bliver draget paralleller til debatten i formiddags omkring solenergi, som jeg ikke selv havde lejlighed til at overvære, kunne man jo tilsvarende drage paralleller til den debat, vi havde lige før, vi kom til det her lovforslag, nemlig et forslag om rengøringsstandarder og hygiejnestandarder, hvor Socialdemokratiet altså ved lov ville tvinge alle landets sygehuse til at opfylde nogle helt bestemte hygiejnestandarder, så at sige en helt bestemt måde at gøre rent på. Det var ikke noget indgreb i noget selvstyre.

Her er der jo ikke tale om, at vi pålægger – i overført forstand – kommunerne en bestemt pligt til at gøre rent på en bestemt måde. Man kan sige, at vi understreger deres pligt til i overført forstand at gøre rent, og så er det i øvrigt op til dem selv fuldstændig at bestemme, hvad der skal gøres rent, hvor meget der skal gøres rent. Der er nemlig intet indgreb i det kommunale selvstyre her.

Det her sætter en tyk streg under den gammelkendte sætning om frihed under ansvar. Det er fortsat kommunerne selv, der fuldstændig suverænt prioriterer, hvilke opgaver der skal løses. Det er også et svar til fru Marianne Jelved. Hvad er de rigtige løsninger? Ja, det er de løsninger, man lokalt beslutter sig for. Det røkkes der ikke ved.

Det eneste, der skabes, er en tydeligere forpligtelse til på en systematisk måde, som er genkendelig fra kommune til kommune, at arbejde sig igennem sin opgaveportefølje og lægge en strategi for, hvordan man vil udvikle den. Og det får vi alle sammen brug for, for vi lever i et samfund, der er knap på ressourcer.

Jeg er meget enig med alle de ordførere, der har sagt, at vi jo ikke skal ansætte flere i den offentlige sektor til at sidde og lave papirusseri. Nej, vi skal stå vagt om, at de hænder, der er til rådighed ude i landets kommuner og amter – og i staten for den sags skyld – anvendes på borgerne nære opgaver. Derfor er der så meget desto større grund til, at vi er ekstremt agtpågivende med hensyn til, om vi nu løser opgaverne bedst muligt. Det kræver systematik, og det er den systematik, som det lovforslag her for den del, der har med servicestrategierne at gøre, lægger vægt på.

Så har det også været et gennemgående træk hos de skeptiske ordførere, at der primært har været fokus på de nye forpligtelser, som lovforslaget skaber. Der fjernes jo også nogle forpligtelser. Det fjerner nemlig alle de der bakspejlsvurderinger, man har belemret kommunerne med, hvor kommunerne har skullet lave redegørelse for, hvad man har gjort, hvor meget man har udliciteret for, og sende det ind til Indenrigsministeriet, så det kunne stå og samle støv på nogle hylder. Alt det der fjernes jo.

Servicemålsætninger, som efterfølgende skulle indrapporteres til Indenrigsministeriet, rene bakspejlsvurderinger, fjernes. Vi flytter sådan set fokus fra blikket i bakspejlet til blikket gennem foruden. Det er ikke noget indgreb i det kommunale selvstyre. Det er sådan set en løftestang til at give det lokale selvstyre ny energi. Det er et hovedsigte med forslaget her.

Så er der den anden del omkring udfordringsretten. Jeg synes, debatten har været præget af nogle misforståelser her, for udfordringsretten skaber jo ikke nogen pligt i den enkelte kommune til at samle handsken op i den forstand, at man så tvinges til at tage det tilbud, som den private kommer med. Nej, det man tvinges til med lovforslaget her, er at tage de private tilbudsgivere alvorligt, at underkaste de bud, der måtte komme, en seriøs og anstændig sagsbehandling på byrådsniveau.

Nu var der nogle, der drog paralleller til Farum. Jeg forstod ikke helt, hvad de præcist gik ud på, men skulle man drage én, så skulle det vel netop være, at den sag jo viser vigtigheden af, at de politiske dispositioner flyttes ind i byrådslokalet frem for i økonomiudvalgslokalet eller på borgmesterkontoret. Det er jo sådan set hovedsigte med forslaget her, nemlig at det er kommunalbestyrelsen som kollektivt organ, der må stå til ansvar for at afvise private bud eller acceptere private bud.

KL 19.00

Der ligger ikke nogen løsning i – sagt til hr. Arne Toft – at hæve tærskelværdien fra 250.000 kr. til den tærskelværdi, man kan finde i EU's tjenesteydelsesdirektiv. For EU's tjenesteydelsesdirektiv har jo ikke noget med det her at gøre. Det går jo på, at hvis man får løst en opgave privat oppe over tærskelværdien, kan man først få den løst privat, når man har lavet et åbent udbud. Det skaber ikke nogen forpligtelse til overhovedet at spørge, om der er private, der er interesserede i at løse opgaven. Så det har jo et helt andet sigte.

Sigtet her er jo at invitere den private sektor ind i en ædel kappestrid for at få løst opgaven i det her samfund bedst og billigst med fuld respekt for det kommunale selvstyre.

For det er kommunen selv, der suverænt beslutter, i hvilket omfang og med hvilken grad af temperament man har lyst til at gå ind i privat opgaveløsning eller ej, blot kan man altså ikke bare sige, at det her vil vi overhovedet ikke høre tale om. På trods af at der kommer entreprenører og siger, at de kan gøre det her bedre, de kan gøre det her billigere, lukker vi øjnene, holder os for ørerne, lukker munden, vi kommunikerer ikke med dem. Det kan man ikke gøre.

Men det er suverænt kommunen selv, der efter en sagsbehandling, som borgerne også får indsigt i, tager stilling til, om man vil acceptere tilbuddene eller ej.

Dermed er det, der er blevet sagt flere steder fra, om, at det her skulle bidrage til at øge trygheden blandt det offentlige personale, helt forkert. Tværtimod. For det, der jo også indgår i forslaget her i den første del omkring servicestrategier, er jo, at kommunen forpligter sig til at formulere et sæt spilleregler for, hvordan man vil håndtere arbejdet med udbud i det omfang, man anvender udbud.

Jeg tror, de fleste vil være enige med mig i, at når der fra tid til anden har været historiske eksempler på, at udbudsforretninger, udliciteringer, er gået helt galt, er en af de hyppigst tilbagevendende forklaringer på det jo netop det forhold, at man rent processuelt ikke har været professionel nok, at man har glemt at involvere sit personale, eller at man har glemt at gøre sig nogle bevidste tanker om, hvordan man skal lave kvalitetsvurdering, både på den objektive målbare kvalitet og den subjektive følte kvalitet.

Det er jo præcis det, forslaget her tager hånd om, at hver enkelt dansk kommunalbestyrelse bliver forpligtet til at formulere et sæt spilleregler.

Det er ikke et indgreb i det kommunale selvstyre, for det er fortsat den enkelte kommunalbestyrelse selv, der suverænt bestemmer, om man så vil spille det spil, som spillereglerne lægger op til, hvor hyppigt man vil gøre det, hvor ofte man vil gøre det. Så jeg anerkender ikke, at det her skulle være et indgreb i det kommunale selvstyre, tværtimod, det er et bidrag til at vitalisere det kommunale selvstyre.

Så kan man selvfølgelig godt, som fru Marianne Jelved gjorde det, gøre sig munter over nogle formuleringer, og det lytter jeg til og tager

ved lære af. Jeg føler mig da sådan set også rimelig tryk ved, at ordet udvikling havde været lige så godt som ordet nyudvikling. Vi skal jo alle sammen lære, og det danske sprog har mange facetter.

Det interessante her er jo ikke en insinuerende af, at kommunerne ikke skulle løse deres opgaver godt nok, det er slet ikke sigtet overhovedet, men en understregning af, at vi i de tider, vi lever i, skal respektere den velfærds-klemme, vi befinder os i, mellem et skattetryk, som er rimelig højt, på den ene side, og – som fru Marianne Jelved jo også var inde på – borgernes forventninger på den anden side.

Hvis vi skal lukke det gab, betyder det en kollektiv forpligtelse for alle aktører i samfundsdebatten på alle niveauer, stat, amt, kommune, til at være systematisk i vores adfærd, vågne op hver dag med en vision, der hedder, at vi i dag skal gøre endnu bedre, hvad vi gjorde godt i går.

Det er ikke det samme som at rynke på næsen ad den måde, kommunerne løser opgaverne på i dag. Tværtimod. Det er sådan set en cadeau til det lokale selvstyre at tro på, at hvis man giver kommunerne de rigtige værktøjer, så kan kommunerne også løse de her opgaver.

Når jeg siger det, er det også for at understrege, at forslaget her jo ikke står alene. Fru Marianne Jelved var også inde på det. Der er jo en lang række andre initiativer målrettet mod kommunerne, f.eks. omkring bedre regnskabspraksis, så den bliver mere retvisende, frihedsbrevet, hvor jeg er glad for at kunne konstatere i dagspressen i dag, at KL allerede har indsamlet mere end 500 forslag til regelforenklinger. Det skal jo gå hånd i hånd med forslaget her.

Kl. 19.05

Jeg har svaret på, hvad de rigtige løsninger er, det er dem, man lokalt finder rigtige.

Jeg vil gerne her afslutningsvis give tilsagn om at indgå i en positiv proces med Folketingets Kommunaludvalg, det siger jo sig selv. Jeg er glad for de positive tilsagn, der er kommet fra regeringspartierne, det er jo ikke overraskende, men også fra Dansk Folkeparti, og jeg vil gerne her kvittere for det.

Jeg forstår, at Dansk Folkeparti gerne vil ind og se nærmere på, om der er elementer i det her lovforslag, der kan blødes op, sådan at forpligtelserne fremstår en lille smule blødere i forhold til kommunerne, og det er jeg åben over for. Jeg er også åben over for at diskutere, om vi med den tærskelværdi på 250.000 kr., vi her har lagt op til, har ramt det rigtige niveau. Det kan selv-

følgelig diskuteres. Det gælder jo om at finde det balancepunkt, hvor det så at sige giver mening at udfordre den offentlige sektor.

Det er jo faktisk også i lyset af høringssvarene – når det nu blev insinueret, at vi ikke lytter til høringssvarene – at vi har hævet tærskelværdien fra 100.000 kr. til 250.000 kr., ligesom det er i lyset af høringssvarene fra Amtsrådsforeningen med formanden og hele bestyrelsen, at de undtagelsesbestemmelser, der er i forslaget, efter hvilke Amtsrådet umiddelbart kan afvise en privat udfordring, nægte at samle handsken op uden at kigge på den, er udvidet med et enkelt kriterium.

Så vi har lyttet til høringssvarene. Og skal vi lytte noget mere, vil vi selvfølgelig gerne gøre det, for regeringen er lydhør også over for befolkningens forventninger om, at vi kan finde balancen mellem skatter, der ikke stiger, og en offentlig opgaveløsning, der udvikles og bliver bedre dag for dag.

Så har der været et spørgsmål omkring ligestilling. Hvis der er et ønske om det, vil jeg selvfølgelig meget gerne omsorg for, at også en række ligestillingsorganisationer, jeg havde nær sagt, for god ordens skyld høres her. Når jeg siger det med for god ordens skyld, er det, fordi det helt uomtvistelige motiv med at foreslå den ændring, vi her lægger op til, sådan set er at styrke ligestillingen.

Forslaget – og det er også et svar på hr. Arne Tofts spørgsmål – ændrer jo ikke på den materielle forpligtelse, kommunerne har til at lave ligestillingspolitik og ligestillingsredegørelser, men flytter alene indberetningspligten fra Indenrigs- og Sundhedsministeren til ministeren for ligestilling. Og det er i et ærligt født ønske om, at dér hører tingene bedre hjemme. Der er mere ræson i, at det er den ansvarlige ressortminister, der får de indberetninger og dermed også umiddelbart får det overblik over, hvordan ligestillingsarbejdet skrider frem i landets kommuner, som ligestillingsministeren kan bruge i sine generelle bestræbelser på at fremme ligestilling i det danske samfund.

Så det er ikke et udtryk for, at vi slækker på den bestræbelse, tværtimod er det et udtryk for, at vi understreger den bestræbelse. Og hvis det er den lille plet, der skal afklares, for at man kan støtte forslaget, medvirker jeg gerne til at indhente nogle høringssvar fra de relevante organisationer. Jeg er helt sikker på, at når de er indhentet, vil man ikke dér kunne finde en begrundelse for at stemme nej til forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 50:

Forslag til folketingsbeslutning om ensartede regler for kommunernes inkassovirksomhed m.v.

Af Kristen Touborg (SF) m.fl.
(Fremsat 15/1 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Beslutningsforslaget fra SF opfordrer regeringen til at tage en række initiativer med henblik på at ensarte de regler, der gælder for kommunernes inkassovirksomhed.

Man må jo sige, at det er et forslag, som favner meget bredt. Der er ikke alene tale om et forslag, der berører mange ministeriers lovgivning, der er også tale om et forslag, som berører stort set alle de redskaber, som kommunerne har, når de inddriver fordringer, dvs. betalingsordninger, lønindeholdelse, morarenter og gebyrer, modregning osv.

Da forslaget er så bredt, og da det i øvrigt vedrører en lang række andre meget komplicerede regler og andre ministerområder, bliver det ikke muligt for mig her fra Folketingets talerstol at foretage en minutøs gennemgang af alle forslagens delelementer og facetter. Så jeg vil primært koncentrere mig om en hurtig generel gennemgang af forslaget, nogle overordnede kommentarer, og så vil der givetvis melde sig en lang række detailspørgsmål, som jeg naturligvis er